

20.

Е стество богато тя дарило
 съ толкова си дарбы, добрины ;
Л ище бѣло и червено мила,
 Виты вѣжды надъ очи черны:
Е динъ само поглядъ милый выка
 срьдце да пороби, заплѣни:
Н ъ при толко хубость и приликъ
 щешъ ли имашъ зависть и злины ?
К ляты-ты млада немилостиво
 Да убивашъ и да си горишь ?
О хъ! недѣй гяда поне мень криво
 мень недѣй да мѣчишь и моришь !

21.

Веднажъ мѣтнѣхъ тебъ очи
 Та тя видѣхъ,
 И срьдце ми подскочи
 Въ огнь влѣтѣхъ.

Охъ колко хубавицы
 Съмь поглядвалъ !
 На колко ли дѣвицы
 Съмь испадвалъ !

А ни една, за чудо,
 Не мя гори,